De boschhut

Henriëtte Blaauw

bron
Henriëtte Blaauw, *De boschhut*. Met illustraties van Miep de Feijter. Kluitman, Alkmaar 1931

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/blaa012bosc01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Rotterdam

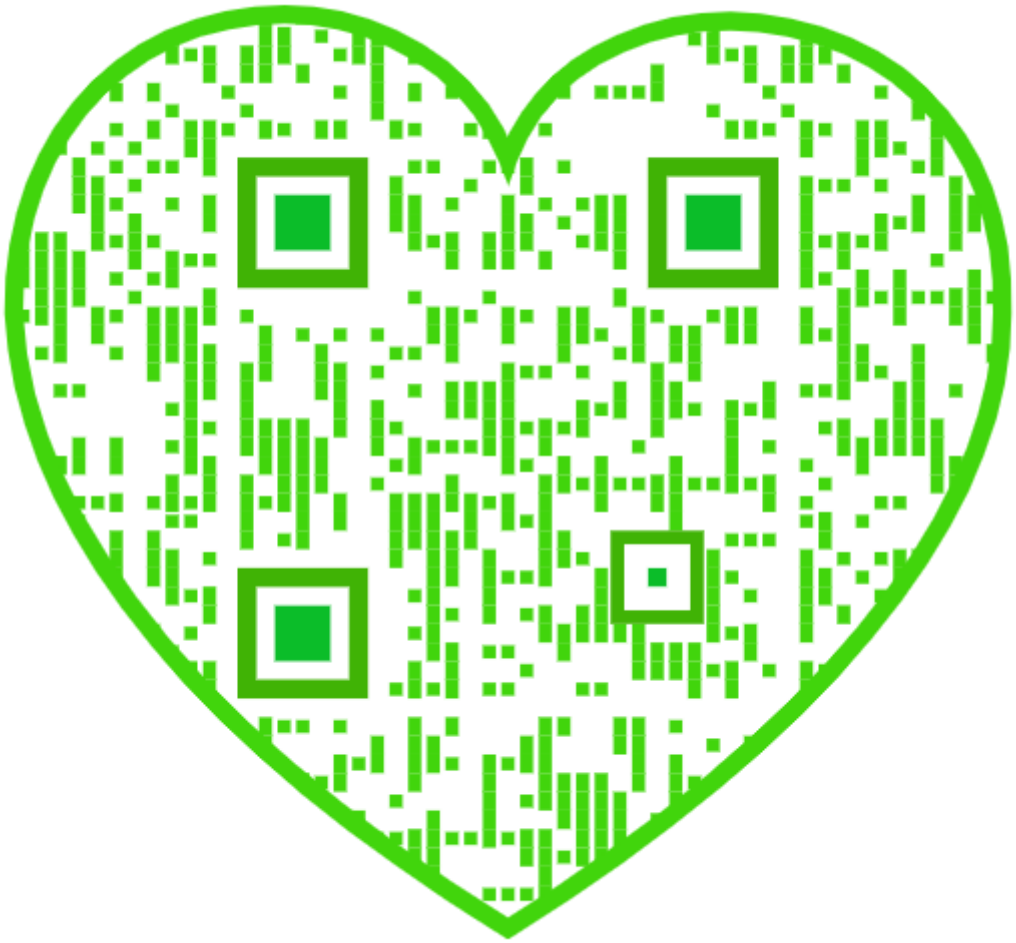

1. De Bosch-hut.

't Was groo-te va-can-tie.

Va-der en moe-der had-den een zo-mer-huis-je in de bos-schen ge-huurd. Daar was het ge-zond en vrij voor hun drie jon-gens. Den hee-len dag wa-ren Henk, Wim en Koen bui-ten.

Nu zou va-der een hut met de jon-gens ma-ken. In 't schuur-tje ston-den een paar riet-mat-ten. En op zol-der vond va-der een flink stuk zeil-doek. Dat kon voor het dak wor-den ge-bruikt. Zelf sneed va-der een paar dik-ke stok-ken. Hij sloeg ze met een groo-te, hou-ten ha-mer diep in den grond. Ze moes-ten ste-vig staan, om de mat-ten te steu-nen. Die wer-den er om-heen ge-zet en met touw aan de stok-ken ge-bon-den.

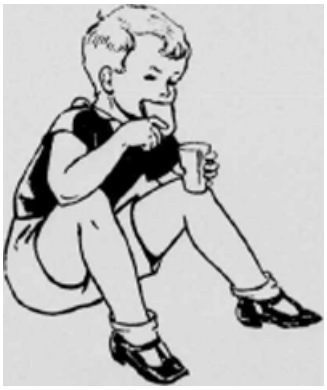

Het stuk zeil voor het dak was juist groot ge-noeg. Dat trof va-der. Aan den voor-kant van de hut liet hij een stuk o-pen. Daar werd la-ter een la-ken voor ge-han-gen. Het moest de voor-deur ver-beel-den.

‘Nu zal ik nog een bank-je en een ta-fel

voor jul-lie tim-me-ren,' be-loof-de va-der. 'Je kunt niet al-tijd op den grond zit-ten.'

Wat wa-ren de jon-gens blij met hun ei-gen huis. Vaak moch-ten ze er hun bo-ter-ham e-ten. Dan leek het net of ze in de hut woon-den.

Als ze geen zin had-den, in de bos-schen te spe-len, kleur-den ze plaat-jes, die ze uit-knip-ten. Met een speld wer-den ze op de riet-mat-ten ge-prikt. Zoo werd de hut van bin-nen nog ge-zel-li-ger.

Op een mid-dag, toen de jon-gens vee-ren had-den ge-zocht om er hun mut-sen mee te ver-sie-ren, hoor-den ze voet-stap-pen na-der-bij ko-men.

Wie was dat?

Va-der niet, die hak-te hout in 't schuur-tje en moe-der zat in de voor-ka-mer. Wim was er pas ge-weest.

't Moest dus een vreem-de zijn.

De jon-gens ke-ken wel een beet-je ver-schrikt. Ze hoor-den dor-re tak-jes on-der de voe-ten kra-ken. Eerst ach-ter, toen op zij van de hut.

St, nu was 't e-ven stil, Henk en Wim hiel-den hun a-dem in om goed te kun-nen luis-te-ren.

‘'k Ben zoo bang,’ fluis-ter-de Koen, een ke-rel-tje van zes jaar.

Een hand greep het la-ken vast. Het werd op-zij ge-trok-ken en daar stond een for-sche man in de o-pe-ning. Zijn vrien-de-lijk ge-zicht stel-de het drie-tal da-de-lijk ge-rust.

‘Zoo, zoo, wat doen jul-lie hier? Ik ben de bosch-wach-ter,’ zei de man. ‘Je voert toch, hoop ik, geen kat-te-kwaad uit?’

‘Nee, mijn-heer,’ ant-woord-de Henk. ‘We gaan In-di-aan-tje spe-len en nou zet-ten we vee-ren op on-ze muts.’

De bosch-wach-ter ging naast Henk op 't bank-je zit-ten.

‘Wie heeft de-ze mooi-e hut ge-maakt?’ vroeg hij.

‘Va-der, die kan al-les. En wij heb-ben hem ge-hol-pen,’ zei Henk trots.

De man had ple-zier in de jon-gens.

‘Hoe oud ben jij?’ vroeg hij aan Wim.

‘Tien jaar, mijn-heer.’

‘Tien jaar? Mijn zoon Teun is net zoo oud. Mag hij eens bij jul-lie ko-men

spe-len? Hij is al-tijd zoo al-leen.'

'Hè ja!' rie-pen Henk, Wim en Koen te-ge-lijk. 'Stuurt u hem mor-gen dan?'

'Af-ge-spro-ken,' zei de bosch-wach-ter.

Daar kwam Teun den vol-gen-den dag aan-ge-stapt. Hij was een aar-di-ge, vroo-lij-ke jon-gen en hij ken-de de mooi-ste plek-jes in het bosch.

Va-der en moe-der wa-ren ook blij dat de jon-gens er een speel-ka-me-raad-je bij had-den ge-kre-gen.

'Je moogt ko-men zoo vaak als je wilt,' zei moe-der. Nu Teun dat wist, sloeg hij geen dag meer o-ver.-

De va-can-tie vloog om.

'Jam-mer dat jul-lie weer weg moe-ten,' zei Teun den laat-sten morgen.

Dat von-den de an-de-ren ook, want Teun was een vriend-je van hen ge-wor-den.

Dien dag mocht hij tot 's a-vonds ne-gen uur blij-ven. Moe-der had voor li-mo-na-de en taart-jes ge-zorgd.

Al-les werd naar de hut ge-dra-gen. De hee-le fa-mi-lie vond dat daar het af-scheids-feest-je ge-vierd moest wor-den.

2. In den Re-gen.

't Re-gent bui-ten dat het giet,
Maar dat hin-dert Trui-tje niet,
Trui-tje vindt het juist wel fijn,
In zoo'n re-gen-bui te zijn.
Maar de wind die doet zoo mal,
Grijpt haar pa-ra-plu-tje al,
Foei, foei! - met een har-den ruk,
Scheurt hij 't zoo in-eens maar stuk.

3. ‘Wip!’ - zei de Muis.

Op va-ders kan-toor stond haast al-tijd een vol-le pa-pier-mand. Va-der kreeg veel brie-ven, die ver-scheurd wer-den, als hij ze ge-le-zen had.

Va-der werk-te in een heel oud ge-bouw. Hij dacht dat er daar-om zoo-veel mui-zen wa-ren.

‘Rrrrrt, rrrt,’ ging het vaak ach-ter het be-hang.

Nu was er een kat ge-ko-men. Die zou de las-ti-ge, klei-ne le-ven-ma-kers wel weg-ja-gen.

Op een a-vond zat va-der te wer-ken, toen een muis-je, wip, in de pa-pier-mand sprong.

Het schar-rel-de, tus-schen de prop-pen door, naar be-ne-den.

Soms hoor-de va-der niets. Dan op-eens was 't in de mand een ge-rit-sel van heb-ik-jou-daar. Stuk-ken pa-pier wer-den rechts en links op den grond ge-gooid.

Daar kwam de kat bin-nen ge-wan-deld. Mi-net-je, zoo heet-te ze, had al gauw in de ga-ten wie daar in de mand zat.

‘Wacht,’ dacht Mi-net-je, ‘daar moet ik bij zijn.’

Par-man-tig ging ze naast de mand zit-ten, be-keek een stuk-je pa-pier en hield zich dood-stil.

Ein-de-lijk, moe van 't lan-ge wach-ten, maak-te ze een wan-de-lin-ge-tje om de ta-fel. Die muis zou ze straks wel van-gen.

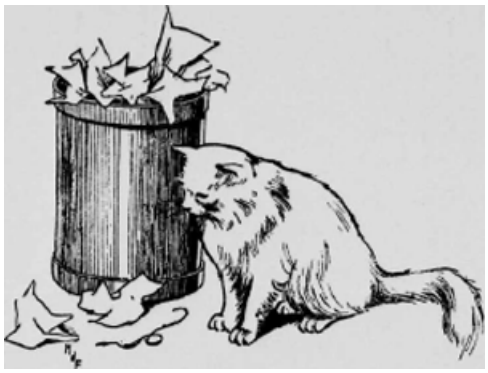

O, jou dom Mi-net-je! Dacht je soms dat het muis-je zou wach-ten, tot jij bij de mand te-rug kwam?

‘Hup!’

Daar sprong het dier-tje on-der uit de mand.

De muis ken-de de ga-ten in den muur zoo goed, dat de slim-merd een, twee, drie, weg was.

En ach-ter het be-hang lach-te die klei-ne deug-niet Mi-net-je har-te-lijk uit.

‘Piep! piep!’

4. Naar de Ple-zier-boot.

Piet-je stond bui-ten.

De to-ren-klok sloeg twaalf uur.

Nu moest va-der thuis ko-men.

Klei-ne Piet vond 't zoo pret-tig, va-der op te wach-ten. Zoo heel ver kon hij va-der al zien aan-ko-men. Dan liep Piet-je hem, met zijn vlug-ge been-tjes, gauw te-ge-moet.

Op dat uur was 't al-tijd druk op straat. Maar nu leek het wel, of er nog veel meer men-schen op de been wa-ren dan an-ders.

Stil, wat hoor-de Piet-je daar? Mu-ziek?

Ja, tjing-tjing... rom-mel-de-bom! Mu-ziek!

'Moe-der, heel in de ver-te hoor ik een trom!' riep hij. 'Kom eens gauw!'

Daar zag hij ook de kin-de-ren uit school hol-len. Die lie-pen veel, veel har-der dan an-ders. En wat ke-ken ze blij!

Nu kwam moe-der bui-ten.

'Ja, vent-je, da-de-lijk ver-trekt er een ple-zier-boot uit de ha-ven,' ver-tel-de ze. 'En op die boot is mu-ziek. Zou je er ook graag e-ven heen wil-len?'

'Ja, ja, Moes, maar als va-der dan thuis komt?'

'Die zal stel-lig ook wel e-ven naar de boot kij-ken. Hij moet im-mers langs de ha-ven als hij van de fa-briek komt.'

Piet-je stond te trip-pe-len van on-ge-duld, toen moe-der haar man-tel haal-de.

En daar gin-gen ze. Ook op een draf-je, net als de school-kin-de-ren.

Wat een druk-te, en wat klonk die mu-ziek vroo-lijk!

‘Kijk, Moe-der, daar is al een jon-ge-tje om-ver ge-gooid,’ zei Piet. Sa-men hiel-pen ze hem op. Het ar-me ke-rel-tje was lee-lijk ge-schrok-ken. Daar-om nam moe-der hem ook maar, aan de hand, mee.

't Werd op-pas-sen nu, zoo vlak bij de ha-ven.

Piet keek, of hij va-der ook zag.

Wa-rem-pel, daar stond hij!

‘Va-der,’ riep de jon-gen.

‘Va-a-a-der!’

‘Och, bes-te vent, dat hoort va-der niet in al dat ru-moer,’ lach-te moe-der.

Nog veel har-der schreeuw-de Piet.

‘Va-a-a-der!’

Of va-der 't hoor-de! Dat hel-de-re, be-ken-de stem-me-tje van z'n jon-gen klonk bo-ven al-les uit.

De schip-pers maak-ten de boot los.

‘Hoe-ra, hoe-ra!’ rie-pen al-le men-schen. Ik weet niet hoe-veel zak-doe-ken wuif-den in de lucht. Piet-je liet ook zijn zak-doek wap-pe-ren.

Daar ging de boot, on-der een vroo-lijk wijs-je, van wal.

‘Als ik groot ben, wil ik ook va-ren,’ zei Piet. ‘En dan neem ik va-der en moe-der mee.’

5. Koe-tje-boe.

In 't wei-tje graas-de koe-tje-boe;
Dat koe-tje kneep de oog-jes toe,
Om-dat ze in de fel-le zon
Een beet-je moei-lijk kij-ken kon,
En met haar staart joeg ze heel vlug
De stou-te vlie-gen van haar rug.

6. Arm Pop-je.

Toe-tie, je pop-pe-wa-gen staat nog bui-ten op 't plaats-je. Ben je niet bang dat Klaar-tje kou vat?'

'Ja, Paps, 'k zal haar bin-nen ha-len.'

Maar Toe-tie ver-gat het toch nog. Pas toen ze naar bed moest, dacht ze aan haar pop in den wa-gen.

Op weg naar 't plaats-je kwam ze Mop-je, haar hond-je, te-gen.

Wat deed die Mop raar! Net of hij kwaad had ge-daan. Hij wou ook niet mee, toen Toe-tie naar 't plaats-je ging.

Toen Toe-tie bij den wa-gen kwam, vond ze hem om-ge-gooid. Al-les was er uit. En op de har-de stee-nen lag Klaar-tje... zon-der hoofd.

De stuk-ken van 't lie-ve kop-je la-gen o-ver-al ver-spreid.

O, dat had Mop na-tuur-lijk ge-daan!

Be-droefd ging Toe-tie met het on-ge-luk-ki-ge pop-je op den grond zit-ten.

Pra-ten kon Klaar-tje nu ook niet meer.

Zoo lief zei ze: Pap-pa en mam-ma, toen ze nog een mond-je had.

Daar hoor-de Toe-tie ge-krab-bel aan de tuin-deur. Dat moest Mop-je zijn.

Och, die keek al net zoo treu-rig als zijn vrouw-tje. Toe-tie barst-te in tra-nen uit toen ze den boos-doe-ner op 't plaats-je liet.

‘Kijk eens, wat je ge-daan hebt!’ zei ze. ‘Hoe zou jij het vin-den, stout hond-je, als je zoo ge-val-len was? Wat zou je jan-ken, ar-me Mop-je!’

Toe-tie kreeg heusch me-de-lij-den met hem, al stond hij ook zoo ge-zond als een visch vóór haar. Het hond-je be-greep niet, dat hij zoo vrien-de-lijk door 't vrouw-tje werd be-han-deld.

Hij stond maar stil en treu-rig te kij-ken.

‘'k Zal den pop-pen-dok-ter vra-gen, of hij Klaar-tje een nieuw hoofd geeft,’ dacht Toe-tie. ‘Dok-ters zijn zoo knap. En dan vraag ik er met-een een mooi, blond pruik-je op. Klaar-tje had zul-ke lee-lij-ke, plak-ke-ri-ge haar-tjes.’

‘Toe-tie, waar zit je toch, je moet noo-dig naar bed!’ hoor-de ze moe-der roe-pen.

Ste-vig druk-te Toe-tie het ar-me kind-je te-gen zich aan, toen ze er mee naar bin-nen ging.

‘Hoe komt dat?’ vroeg moe-der ver-schrikt. Ze had het on-ge-luk gauw ge-zien.

‘Mop-jes schuld,’ ver-klaar-de Toe-tie.

‘Mop-jes schuld?’ vroeg va-der. ‘Joù schuld, klei-ne meid. Had je het wa-gen-tje niet ver-ge-ten bin-nen te ha-len, dan zou er niets ge-beurd zijn. Niet-waar?’

‘Ja Paps,’ be-ken-de Toe-tie da-de-lijk.

Toen de pop-pen-dok-ter het pop-je wer-ke-lijk een mooi, nieuw hoofd-je had ge-ge-ven, zorg-de moe-der-tje Toe-tie al-tijd, haar lie-ve-ling niet meer op 't plaats-je al-leen te la-ten.

7. Voor Ti-ne.

‘Ben, waar zit je?’

‘Op va-ders ka-mer. Ik tee-ken een huis en daar mag jij in wo-nen.’

‘Dat moet ik zien!’ riep Ti-ne. Ze hol-de de trap op en ging naast Ben staan.

‘'k Vind 't niks mooi,’ zei ze. ‘Al-le ra-men

zijn scheef en er is niet eens een dak op het huis.'

'Dat komt nog, maar de inkt is bij-na op. Zie je dan niet, dat ik het pot-je al schuin heb ge-zet?'

'Be-ne-den is inkt ge-noeg. Waar-om haal je die dan niet?' vroeg het zus-je.

Ben stond op. 'Van de tee-ke-ning af-blij-ven, hoor,' zei hij.

Toen Ben weg was, stip-te Ti-ne de pen in den inkt-pot. Die ra-men zou zij nu eens recht ma-ken. Maar in de haast gooi-de ze het pot-je om en op de tee-ke-ning kwam een groo-te inkt-vlek.

'Ben, Ben, kom toch gauw, ik heb zoo vree-se-lijk ge-morst,' huil-de Ti-ne.

'Ver-ve-lend kind, je zit ook o-ver-al met je vin-gers aan. Nou krijg je voor straf geen huis.'

Nog har-der hui-lend liep Ti-ne weg. En wat deed Ben?

Hij tee-ken-de een veel mooi-er huis met rech-te ra-men en een hoog dak.

Toen 't klaar was, stop-te hij Ti-ne de tee-ke-ning in de hand en vroeg: 'Is 't zóó dan goed?'

'O ja, en als jij nou nooit meer boos op me bent, mag jij ook eens in mijn huis wo-nen, hoor Ben,' be-loof-de 't zus-je blij.